

lön hangsúlyozott. De ha a szerep közel állott a mindennapi élethez s teret engedett a rögtönzésre is, akkor igazi művészi hatást is tudott kelteni. Különösen a hideg s az epés, türelmetlen és zsémbes jellemek ábrázolásában volt kiváló, mint Alba herceg (Egmont), Marecat (Jó barátok), Marteau (Idegesek), Mortsauf gróf (Völgy lilioma), Clarkson (Idegen nő). Kitűnő szerepei voltak még: Rantzau, Carvarlet, Van der Krafft, Monteiglin. Nép-színműi magyar alakjai közül különösen Lajtosa (Strike) volt élettellel teljes.

Írt több eredeti színművet (»Enyingi Török János«, »Férjem színész«, »Angyal Bandi«) és sokat fordított franciából s németből. Írt több színészettörténeti cikket, költeményt és elbeszélést.

Kétszer házasodott. Első felesége Szákfy Amália volt, kit 1845-ben vett nőül. Tőle hamar elvált. Szákfy Amália »Rafael ecsetére méltó« drámai szende volt, ki később Foltényiné lett. F. második felesége, kit 1858-ban vett nőül: Munkácsy Flóra. (Kékly Lajos.)

Felekyné Munkácsi Flóra, színésznő, sz. 1836. ápr. 29-én, Baján. Családjá, a wolffeldi Gaidler-család, Németországból költözött be; nagyapja mint osztrák alezredes Munkácson vonult nyugalomba s itt született Pál nevű fia, ki Munkácsy-Gaidler néven jelesebb vidéki színész volt. Mészáros Anna színésznővel kötött házasságából született Flóra leányuk. Színészek körében növekedve, már 13–14 éves korában szép sikerrel játszott szende szerepeket. 1854. őszén a Nemzeti Színházban vendégszerepelt; nagy tetszés fogadta, de a színház egyelőre nem tudta tagjai sorába szerződtetni, csak fellépésként kapott 8 forintot. Előbb kisebb szerepeket játszott, míg végül Szigligeti »Cigány«-ának Rózsi szerepében nagy sikert aratván, nagyobb szerepekhez is jutott. 1858-ban feleségül ment Felek Miklóshoz. 1882. nov. 24-én színészi pályájának huszonöt éves fordulóját ünnepelte. 1901-ben nyugalomba vonult; ez alkalomból a király a koronás aranyéremkeresztellett tüntette ki. 1902. febr. 6-án lépett fel utoljára a Várszínházban. 1906. okt. 1-én halt meg *Budapest*en.

F.-t mint a legszebb magyar színésznőt emlegetik. Elragadtatással szólnak

gyönyörű termetéről, az egész lényén elömlő leányos szendeségről, mélytűzű, ragyogó fekete szeméről, szép, csengő hangjáról s keresetlen egyszerűségéről és természetességéről. Pályája későbbi folyamán tragikai szerepeket is játszott ugyan (Desdemona, Julia, Ofélia, Melinda, Stuart Mária), de hiányzott játékaiból a tragikai erő, a szenvedélyes hév. Ereje inkább az érzelmes, mélyen megindító játékokban volt, melyben összhangzatosan érvényesült egész lényének nőies bája igaz bensőségével. Különösen Feuillet drámáinak s a hatása alatt írt daraboknak egyik állandó alakját, a panasz nélkül, némán szenvedő ártatlan asszonyt játszotta kitűnően. Leghíresebb szerepei e nemben: Margit (Egy szegény ifjú története), Henriette (A völgy lilioma), Hermance (Szerencse gyermeke). Nagy sikert aratott Lecouvreur Adrienne-je; jeles szerepei voltak még: Adél (Báró és bankár), Mártha (Benoiton-család), Ayda (IV. László), Rózsi (Cigány), Magda (A társaságból), Rutland grófnő (Essex gróf). Vigjátéki szerepekben is kiválónak tette keresetlen egyszerűsége; közülök legemlékezetesebb Ilon-ja (Nőuralom). Idősebb korában a szende szerepkörrel az anya-bósnők ábrázolására tért át s ebben is igaz hatással érvényesült bája és gyöngédsége. (Kékly Lajos.)

Felek Petronella, színésznő, sz. 1871. jan. 25-én, *Budapest*en. Színpadra lépett 1895. ápr. 11-én.

Felelevenítés, v. felújítás. Színházi műszó. Valamely ismert, már játszott, közkedvelt színdarab újra való színrehozatala, esetleg új betanulás alapján. Többnyire szezon végével kerül erre a sor, mert az igazgató már nem akar új darabot bemutatni.

Félgâge. A gâzi fél része. Ünnepest vasárnap délután, ha a színész fellép, játékáért az aznapra eső fizetése felét kapja.

Felhang. A magas hang magyaros formája egykori kritikáinkban. (L.: »Életképek«, 1845., I. kötet, 227. oldal. Hesz Róza énekesnőről.)

Felhő Ervin, színész, sz. 1894. nov. 4-én, *Dettán* (Temes m.). Színpadra lépett 1923. jan. havában.